

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ กนกรัตน์ รีสอร์ท อัมพวา สมุทรสงคราม
๑๐-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ กนกรัตน์ รีสอร์ท อัมพวา สมุทรสงคราม ๑๐-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

www.dhammadhome.com

เมื่อวันที่ ๑๐-๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวน
เขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร
ของมูลนิธิฯ รศ.สงบ เชื้อทอง ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.ธีรพันธ์ ครองยุทธ อ.กุลวิไล
สุทธิลักษณ์วนิช อ.ธิดารัตน์ หอมจันทร์ และ อ.คำปุ่น อักษรวิสัย ได้รับเชิญจาก
คุณพรณิภา วิมุกตานนท์ และคุณพัฒน์นรี เปรมะรัตน์ เพื่อไปสนทนาธรรมที่กนกรัตน์
รีสอร์ท อำเภ่อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

เพื่อประโยชน์ ที่บุคคลจะมั่นคงขึ้นในหนทางของการศึกษาพระธรรม ที่ทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ จากที่ได้ทรงตรัสรู้ ซึ่งจะเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของการสะสมในแต่ละบุคคลที่ไม่ซ้ำกันเลยในสังสารวัฏ จึงขอใช้โอกาสนี้เล่าถึงสิ่งที่เคยได้ยินมา ในหนทางของการพบและศึกษาพระธรรมของพี่ตั่ว พี่น้อย และ

กลุ่มนางฟ้าและเพื่อน ๆ สักเล็กน้อย เพื่อเป็นตัวอย่างของการที่บุคคลสะสมบุญไว้แต่ปางก่อน ตามที่ได้ทรงแสดง ทำให้บุคคลนั้น ไม่เป็นผู้สูญเสียไปจากการที่ได้มีโอกาสเกิดมาในชาตินี้ ให้ได้พบ ได้สะสม อบรม เจริญปัญญา ความเข้าใจถูก ความเห็นถูกในสิ่งที่มีจริง ๆ จากการได้ฟังคำที่ได้ทรงแสดงต่อ ๆ ไป

พี่ตั่ว (พรรณีภา วิมุกตานนท์) และพี่น้อย (พัฒน์นรี เปรมะรัตน์) เป็นอดีตนางฟ้าบริษัทการบินไทย ที่ศึกษาพระธรรมกับท่านอาจารย์มายาวนานหลายสิบปี นางฟ้าการบินไทยกลุ่มนี้นอกจากพี่ตั่วและพี่น้อยแล้ว ยังมีพี่ปุย (นางฟ้ามาดเท่) พี่แฉ้ว (ฟองจันทร์ วอลซ) อีกท่านหนึ่ง ทั้งหมดนอกจากจะเป็นอดีตนางฟ้าแสนสวยของบริษัทการบินไทยแล้ว ยังเป็นพี่สาวที่น่ารักของผู้ที่รู้จัก สนับสนุนมคฺันเคยในมูลนิธิฯ อีกด้วย นอกจากนี้ก็ยังมีเพื่อนสนิทในกลุ่มท่านอื่น ๆ เช่น พี่หนู (อัญญมณี มัลลิกะมาส) พี่ตุ๊กแก (วรรณวิไล เขาวนธาดาพงศ์) เป็นต้น

แม้จะมีหนทางที่ได้
พบกับท่านอาจารย์ในเวลา
ต่าง ๆ กัน แต่พี่ ๆ เป็นผู้ที่
ไม่เคยทอดทิ้งหนทางของ

การสะสม อบรม ความเข้าใจพระธรรม และ
ร่วมกันเจริญกุศลทุกประการเลย ตลอด เวลา
ยาวนานที่ผ่านมา ทราบว่าพี่ ๆ เป็นผู้ที่
พากเพียรโดยสม่ำเสมอ ในการติดตามฟัง
การบรรยายธรรมของท่านอาจารย์มาแต่สมัย
ที่ท่านอาจารย์ไปบรรยายที่บ้านของ
คุณหญิงณพรัตน์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ที่
หมู่บ้านเมืองทอง ถนนแจ้งวัฒนะก่อนที่ท่าน
อาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรมและคุณยาย
ปาหนัน บารมีธรรมจะบริจาคที่ดินเพื่อ
ก่อสร้างอาคารมูลนิธิฯ ในปัจจุบัน โดยเฉพาะ

พี่ตี๋ เป็นผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือ สนับสนุนงานมูลนิธิฯ ทั้งในทางเว็บไซต์และด้านอื่น ๆ มา
โดยตลอด

พี่ปู่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังแบบติดตลกว่า เมื่อครั้งที่ไปฟังท่านอาจารย์บรรยายที่
บ้านคุณหญิงณพรัตน์ ก่อนที่จะไปที่บ้านคุณหญิงฯ พวกพี่ ๆ ก็จะไปเจิญ
โลงที่บ้านของพี่ตุ๊กแก (วรรณวิไล เซาว์ธาดาพงศ์) ก่อน (บ้านหลังเดิมของพี่ตุ๊กแก
อยู่ที่หมู่บ้านเมืองทอง ถนนแจ้งวัฒนะเช่นกัน) เพื่อไปเลือกชม เลือกซื้อกระเป๋าลือที่ทำ
จากต้นกระจูด ที่พี่ตุ๊กแกออกแบบและตัดเย็บเองเป็นงานอดิเรก นอกเหนือไปจากงาน
ประจำที่ธนาคารกรุงเทพ สำนักงานใหญ่ สีลม กระเป๋าที่พี่ตุ๊กแกทำเป็นของสุดฮิต
สุดเท่ของบรรดานางฟ้าในสมัยนั้น พี่ตุ๊กแกเล่าว่า ทำรายได้งามถึงขนาดที่นำเงินที่ได้มา
ทำรั้วบ้านที่ถนนสายใหม่ ที่พี่ตุ๊กแกอยู่ในปัจจุบันโดยไม่ต้องใช้เงินส่วนอื่นเลย

ที่น่าประทับใจเรื่องหนึ่งคือ ทั้ง ๆ ที่พี่ ๆ ไปที่บ้านพี่ตุ๊กแกแทบทุกเสาร์ อาทิตย์ ก่อนที่จะไปฟังท่านอาจารย์บรรยาย แต่พี่ตุ๊กแกก็ไม่เคยสนใจเลยว่า พวกพี่ ๆ มาฟังธรรมจากท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ (เข้าใจว่าคงสนใจเงินที่จะได้จากการขายกระเป๋าให้พวกพี่ตี๋ พี่น้อย และพี่ปุยมากกว่า) ทุกคนถึงกับเฮในเวลาไม่กี่ปีมานี้ ที่พี่ตุ๊กแกได้พบท่านอาจารย์ที่โรงพยาบาล หมายถึงการพบโดยการได้อ่านหนังสือของท่านอาจารย์ที่มีผู้นำมาวางไว้ ซึ่งพี่ตุ๊กแกเล่าว่า โดนใจถึงขนาดต้องแอบหยิบหนังสือเล่มนั้นกลับมา เพื่อที่จะตามหาท่านอาจารย์ว่าเป็นใคร ซึ่งที่แท้แล้วก็คือ คนคนเดียวร่วมกันกับที่พี่ตุ๊กแกเคยได้ยินบ่อย ๆ ในรศพีหนู (อัญญมณี) แต่ไม่เคยสนใจเลยนั่นเอง เอ...ว่าจะเล่าเรื่องพี่ตี๋กับพี่น้อย เจ้าภาพ ไหงกลายเป็นเล่าเรื่องพี่ตุ๊กแกไปได้ล่ะครับ

การได้รู้จักพี่ ๆ กลุ่มนี้ ทำให้มีความอบอุ่นมั่นคงขึ้นในหนทางของการศึกษาพระธรรม เป็นสิ่ง

พิสูจน์ให้เห็นถึงความหลากหลายของธรรมะที่ได้ทรงแสดง ได้เห็นถึงอัธยาศัยหลากหลายของการสะสมของแต่ละบุคคล เป็นประโยชน์ยิ่งในการน้อมเข้ามาสู่การพิจารณาตน และการสะสมของตน เพราะไม่ว่าทุกคนจะสะสมอะไร ๆ มากมาย ในสังสารวัฏ ทั้งดีและชั่ว แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่า สิ่งที่มีค่าที่สุดของทุกคน คือ ความเข้าใจธรรมะ จากการที่เป็นผู้สะสมบุญไว้แต่ปางก่อน มิใช่เพียงแต่สะสมความรู้เพียงประการเดียว ดังเช่นบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่มีโอกาสเช่นว่านี้เลย จากการได้เกิดมาแล้วก็ตายไป แล้ว ๆ เล่า ๆ เป็นผู้ว่างเปล่าไปทุก ๆชาติ

ความเข้าใจพระธรรม ไม่เพียงช่วย
ขัดเกลาความไม่รู้ แต่ยังขัดเกลาความไม่
เป็นมิตรที่แท้ ไปสู่ความเป็นมิตรที่แท้ มี
ความเมตตา ปรารถนาดีต่อกันและกัน
อภัยกันในความผิดพลาด ชื่นชอบมอง
ใจซึ่งกันและกัน มองกันด้วยปิยจักขุ
เพราะเข้าใจขึ้นว่า ไม่มีใคร นอกจาก
ธรรมะ ที่เกิดขึ้น เพราะเหตุและปัจจัย เกิด
ปิติแลไสมนัสในคุณความดีประการต่าง ๆ
ของกันและกัน น้อมไปสู่การ "ทำดีและ
ศึกษาพระธรรม" อันเป็นเป้าหมายที่มีค่า
ยิ่งเพียงประการเดียวของการได้มีโอกาส
เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ด้วยความ
เมตตาอันยิ่งของท่านอาจารย์สุจินต์
บริหารวนเขตต์ ที่นำพระธรรมที่ทรงแสดง
มาบรรยายให้พวกเราได้เข้าใจขึ้น ๆ จาก
การได้ฟังบ่อย ๆ

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนาพื้เจี๊ยก ราชินีวรรณ บุญชู
ที่กรุณาเช่าเรือให้ห้อง ๆ ได้ลงชมลำนํ้าอัมพวายามค่ำคืน "ทุกครั้ง" ที่มาอัมพวาครับ

อนึ่ง จากการที่มีโอกาสเดินทางไปสนทนาธรรมตามทีต่าง ๆ ร่วมกับพี่ตี๋ มีคำปรารภบ่อย ๆ ประการหนึ่งของพี่ตี๋ ที่ทำให้ได้เข้าใจขึ้น มั่นคงขึ้น ในความไม่ประมาทของหนทางในการศึกษาพระธรรมของตนเอง พี่ตี๋ซึ่งติดตามฟังการบรรยายของท่านอาจารย์

มานานหลายสิบปีแล้ว ได้เล้าถึงความประมาทของบุคคลต่าง ๆ ที่คิดว่าเป็นผู้ที่มีความเข้าใจธรรมดี แต่ในที่สุดก็ห่างหายไปสู่วิถีหนทางอื่น ซึ่งแสดงถึงความที่ยังเป็นผู้ที่ไม่เข้าใจ ไม่มั่นคงพอ (ผู้ที่มั่นคงแล้ว คือ พระโสดาบัน) ดังที่ท่านอาจารย์เคยกล่าวเตือนบ่อย ๆ ว่าเมื่อเข้าใจแล้ว ก็อย่านึกว่าเข้าใจแล้ว ทั้งไม่ประมาทว่าจะไม่ไปสู่วิถีหนทางที่ผิด ด้วยโลภะ ความติดข้อง ความต้องการ ที่คอยชักนำอยู่เสมอ ๆ ผู้ศึกษาธรรม เมื่อเข้าใจขึ้นในความเป็นอนัตตา จะไม่มีคำว่า "ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้" ในการศึกษาพระธรรมเลย บางท่านก็หลงคิดเอาเองว่าต้องรักษาศีลก่อน ต้องอาราธนาศีล ต้องโน่นต้องนี่ ต้อง ... ใครเป็นคนบอก? ถ้าไม่ใช่โลภะและความไม่รู้ "ปัญญานำไปในกิจทั้งปวง" ฟังแล้วก็ลืม ฟังแล้วก็ลืม "ฟังและเข้าใจในสิ่งที่ฟัง" แค่นี้พอไหม? หรือต้องไปทำอะไรอีก!!! ถ้าทำใครทำ? ถ้าต้อง ใครบอกว่าต้อง? สำหรับผู้ที่มีความเข้าใจธรรม จะเป็นผู้ที่ไม่หวั่นไหว อาจหาญ ร่าเริง เพราะรู้จักจริง ๆ ว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งใดใช่ สิ่งใดไม่ใช่ และแม้กระนั้นก็ไม่ลืมที่จะสอบสวนความเข้าใจของตนโดยบ่อย ด้วย "วิญญูจรรยา ๓๘ ประการ" ที่มีพระมหากรุณาแสดงไว้ เพื่อเตือนพุทธบริษัทไม่ให้หลงไปในความ "หลง" ของโลภะ ซึ่งหลงกลวงได้อย่างแนบเนียนสนิทยิ่งนัก เพราะเหตุว่า ผู้ที่เคยสะสมอบรมความเข้าใจถูก

ความเห็นถูก และเป็นผู้ที่ตรง ที่เป็นผู้ที่สั่งสมบุญไว้แต่ปางก่อน ตามที่ได้ทรงแสดงไว้นั้น เป็นผู้ที่ได้ด้วยตนตั้งแต่แรกที่ได้พบกับพระธรรมแล้ว ว่าเป็นหนทางที่ถูกต้องแท้จริง ส่วนผู้ที่ฟังมานานแล้ว และคิดว่าเข้าใจแล้ว แต่เป็นผู้ไปสู่นทางอื่น หนทางที่ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ ย่อมแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจที่บิดเบี้ยว ไม่ตรง เพราะความไม่รู้ และความติดข้อง นั้นเอง ไม่มีเหตุผลประการอื่น ในที่สุดของการสนทนาพิศุขถามข้าพเจ้าว่า

มีโอกาที่ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนไปสู่นทางอื่นไหม? ข้าพเจ้าตอบว่า หนทางที่ถูกต้องมีหนทางเดียว ไม่มีทางอื่น เมื่อเข้าใจถูกต้องในหนทาง ย่อมไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งใด หากวันหนึ่งข้าพเจ้ามีเหตุให้ไม่มาฟังพระธรรมที่มูลนิธิฯ ด้วยประการใดก็แล้วแต่ แต่จะมีท่านผู้เดียวที่ข้าพเจ้าจะฟังไปจนวันตาย คือ ฟังคำของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ บรรยายเท่านั้น ยุคนี้ สมัยนี้ จะหาผู้ใดที่แสดงธรรมด้วยความซื่อตรงจริงใจเท่าท่าน ทั้งยังเป็นผู้แสดงธรรม

โดยไม่หวังในลาภสักการะ เช่นนี้ ไม่มีอีกแล้ว ไม่มีจริง ๆ ผู้แสดงธรรมที่หวังในลาภ ในยศ เมื่อไหร่ เป็นผู้ที่ไม่จริงใจ ไม่ตรง แน่จน เมื่อเป็นผู้ไม่ตรง ไม่จริงใจ ผู้มีปัญญาย่อมรู้ได้ จึงไม่สมาคมด้วย แต่แม้กระนั้น ก็ไม่ละโอกาสที่จะเกื้อกูลท่านเหล่านั้น ด้วยเมตตา ความเป็นมิตร ปรารภนาให้เขาได้มีความเข้าใจธรรมที่ถูกต้อง ดังคำที่ท่านอาจารย์เคยกล่าวด้วยเมตตา เป็นคำที่ประทับในใจข้าพเจ้ามานานแล้วว่า "อดทนไหม? ที่จะให้เขาได้เข้าใจธรรมะ" และเมื่อคิดถึงว่าโชคดีที่ยังได้ฟังท่านบรรยายอยู่ในขณะนี้ ยังมีโอกาสได้กราบทำตบแทนท่านด้วยความดีและการศึกษาและเข้าใจธรรม ก็เกิดปีติทุกครั้ง โชคดีจริง ๆ ครับ ที่ยังมีโอกาสนี้

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำภาพและความธรรมะที่ได้บันทึกไว้ มาแบ่งปันทุก ๆ ท่าน เพื่อพิจารณาเช่นเคย ขออนุมทนาในความมั่นคงในหนทางของการศึกษาพระธรรมของทุก ๆ ท่านนะครับ ความเข้าใจความไม่ประมาท และความเป็นผู้ตรง เป็นสิ่ง

สำคัญอย่างยิ่งในหนทางนี้ ไม่มี
สัตว์ บุคคล ตัวตน ไต ๆ เลยทั้งสิ้น
นอกจาก ความรู้ และ ความไม่รู้
สาธุ...

อ.คำปั่น :

จะกราบเรียนท่านอาจารย์เป็นเบื้องต้นครับว่า แน่นอนก็
ได้ยินคำว่าพระพุทธศาสนามาตั้งแต่จำความได้ ก็จะมี
การกล่าวถึงคำว่า พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา กัน
อยู่เสมอ บางครั้งก็บอกว่า ช่วยกันปกป้อง ช่วยกันรักษา
พระพุทธศาสนา แต่ก็ยังไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ถ่อง
แท้ว่า ที่จริงแล้ว พระพุทธศาสนา คืออะไร? และจะช่วย
กันปกป้อง หรือว่า รักษาพระพุทธศาสนา ได้อย่างไร?
ครับ

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่มีความเข้าใจ ว่า พระพุทธศาสนาคืออะไร? จะปกป้องอะไร? ในเมื่อไม่รู้!! เพราะฉะนั้น การที่จะกล่าวว่า จะปกป้องพระพุทธศาสนา ก็คือว่า ต้องรู้ว่าพระพุทธศาสนาคืออะไร คำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ชื่อนี้ ก็ไม่มีใครอีกแล้วในสากลโลกทั้งหมด ไม่ว่าโลกมนุษย์ เทวดา พรหม อิกนานแสนนาน ก็จะไม่มีการที่จะได้ยิน ได้ฟัง คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภายใน ๕,๐๐๐ ปี แต่ว่า ถ้าไม่ศึกษาให้เข้าใจเสียเดี๋ยวนี้ จะถึง ๕,๐๐๐ ปีไหม? ก็อันตรายไปเลย

เพราะฉะนั้น การที่จะรักษาพระศาสนาก็คือว่า ต้องศึกษาให้เข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ๆ แล้วก็รู้ว่า เป็นคำสอนซึ่ง เมื่อพระศาสนาอันตรายแล้ว ไม่มีโอกาสจะได้ยิน ได้ฟัง คำต่าง ๆ เหล่านี้อีกเลย เพราะฉะนั้น สัตว์โลกก็อยู่ในความมืด ไม่รู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็รู้ว่า พระธรรมที่ทรงแสดงไว้ คืออะไร?

...ด้วยเหตุนี้ ไม่ลืมนะว่า ต้องเป็นผู้ตรง ถูกคือถูก ผิดคือผิด จึงจะได้สาระจากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะเหตุว่า พระองค์ทรงตรัสรู้ด้วยพระปัญญาที่ได้
สะสมมา จนสามารถที่จะรู้ความจริงของสิ่งที่เมื่อไหร่ก็มี
เดี๋ยวนี้ก็มี แต่ว่า ถ้าไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง คำของพระองค์โดย
เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ว่าเป็นแหละคือสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง
ตรัสรู้ และทรงแสดงให้คนอื่นได้เข้าใจด้วย เพราะฉะนั้น
ไม่ว่าอะไรก็ตามที่กำลังปรากฏ ถ้าไม่ได้ศึกษาธรรมะ ก็
จะไม่รู้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงความจริงของ
สิ่งที่มี ทั้งหมด...

อ.คำปั่น :

ครับ กราบท่านอาจารย์ครับ ถ้าหากว่าไม่มีความเข้าใจ
พระธรรมก็ไม่สามารถที่จะปกป้องหรือว่ารักษาพระพุทธ
ศาสนาได้ แต่ในทางกลับกัน ถ้าไม่รู้จักความจริง มีความ
เห็นผิด ไม่ได้ศึกษาพระธรรมให้เข้าใจ ก็จะเป็นการ
ทำลายพระพุทธศาสนา ก็จะมีประเด็นสนทนากับท่าน
อาจารย์ต่อเนืองว่า อะไรที่เป็นแหล่งทำลาย หรือว่า เป็น
บ่อนทำลายพระพุทธศาสนาที่แท้จริง ที่อันตรายอย่างยิ่ง
ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ทุกคำที่ไม่จริง ทำลายคำจริง วาจาเท็จของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ว่าที่ไหน!!!

อ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์กล่าวว่า ทุกคำที่ไม่ใช่คำจริง ก็เป็นการทำลายคำจริง ซึ่งในประเทศไทยรวมทั้งประเทศอื่น ๆ พระพุทธศาสนาในความคิดของเขาก็คือ การต้องไปสำนักปฏิบัติ ครับท่านอาจารย์ จะเป็นการทำลายพระศาสนาอย่างไรครับ ถ้าไม่เข้าใจถูก

ท่านอาจารย์ :

"สำนัก" คือ อะไร? "ปฏิบัติ" คือ อะไร? ไม่ฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็คิดเอาเอง!! ปฏิบัติอะไรคะ?

อ.อรรณพ :

ก็คิดว่า ทำสิ่งที่เขาคิดว่าดีครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

อะไรล่ะคะ ดี?

อ.อรรณพ :

ก็คือ ถือศีล แล้วก็ไม่ไปรุ่มรวยอะไร

ท่านอาจารย์ :

อยู่บ้าน ถือศีลได้ไหม?

อ.อรรณพ :

อยู่บ้านก็ถือศีลได้ครับ

ท่านอาจารย์ :

แล้วทำไมต้องไปสำนักปฏิบัติ?

อ.อรรณพ :

แต่ถ้าได้ไปในกลุ่มคนที่มีความเห็นเดียวกัน แล้วก็ไป
ร่วมกันถือศีล ก็อาจจะช่วยทำให้มีความตั้งมั่นมากขึ้น

ท่านอาจารย์ :

ช่วยกันไม่เข้าใจธรรมะ ช่วยกันเห็นผิด จากคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า!! เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง
ตรัสรู้ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง ทุกแห่ง ไม่ว่าขณะไหน เวลา
ไหน เดียวนี้ก็เป็นธรรมะ ที่สามารถที่จะ ค่อย ๆ เข้าใจ
ถูกต้องขึ้น ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ สิ่งที่กำลัง
ปรากฏ แล้วทรงแสดงความจริงให้คนอื่นได้เข้าใจความ
จริงด้วย ที่ไหนก็ได้ บนรถไฟได้ไหม? สนทนาธรรม มีสิ่งที่
กำลังปรากฏ ที่โต๊ะอาหารได้ไหม? ได้!! ที่ไหนก็ได้ ใน
ห้องนอน ได้ไหม? ก็ได้!! ทุกอย่าง ที่มีสิ่งซึ่งไม่รู้ ไม่เคยรู้
มาก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงความจริงเพราะ
ทรงตรัสรู้ "เห็น" นี่ต้องไปเห็นที่สำนักปฏิบัติหรือเปล่า?

อ.อรรณพ :

อยู่ที่ไหนก็มีปัจจัยให้เห็นครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

แล้วไปที่นั่นทำไม? ไปเห็นอะไร?

อ.อรรณพ :

ก็คือ ไม่ได้สนใจที่จะรู้ลักษณะของการเห็น

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ก็ไปด้วยความไม่รู้ แล้วก็ทำสิ่งที่ไม่รู้
กลับมาไม่รู้!!! เสียเวลาไหม?

อ.อรรณพ :

คือ ก็หลากหลาย มากความคิด บางความคิดก็คือ ไป
แล้วก็ ไปทำอย่างนั้น แล้วก็คิดว่า ก็ดีที่ว่า ได้หลีกออกไป
แล้วก็ไม่ไปทำอะไรที่วุ่นวาย ดูเจียบ ๆ ดี สงบ

ท่านอาจารย์ :

คนที่ไป ไม่ได้ยินแม้คำว่าปรียติ , "ปรียติ" ไม่เคยได้ยิน
แน่นอน เพราะว่า ไม่รู้ว่าคืออะไร?

อ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์ครับ อันนั้นก็มีส่วนหนึ่งที่เขาไม่เคยได้ยินคำ
ว่าปรียติ แต่หลายที่ บางสำนัก เขาก็บอกว่าเขามีปรียติ
ด้วย เขาก็มีปรียติประกอบด้วย อย่างเมื่อวานที่ผม
ยกตัวอย่าง เขาก็มีการกล่าวข้อความ หรือ คำ ใน
พระไตรปิฎก มาประกอบ บางที่เขาก็มีการเอาพระไตร
ปิฎกมาพูดก่อน

ท่านอาจารย์ :

ขอโทษนะค่ะ แค่ว่าเดียวแล้วพูดคำอื่นประกอบอีก
มากมาย เป็นปรียติหรือเปล่า?

อ.อรรณพ :

คือ บางที่เขาก็เอาข้อความในพระไตรปิฎกมาอ่านตรง ๆ
แต่ว่า ก็ไม่ได้มีการอธิบายความละเอียดอะไร หรือ
อธิบายแบบของเขาไป

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ปรียติ ไม่ได้หมายความว่า ฟัง อ่าน พูด แต่
ไม่เข้าใจธรรมะ!!

อ.อรรณพ :

ตรงนี้ จะเป็นสิ่งที่สะกิดใจนะครับ เพราะว่า บางที ผู้ที่ไป เขาก็เห็นว่า ดีนะ เขาก็มีข้อความในพระไตรปิฎกมา ประกอบด้วย อาจะยกมาแล้วก็อ่านตรง ๆ แต่ก็อาจจะ ไม่ได้อธิบายอะไร หรืออาจจะอธิบายแบบ ตามที่เขาคิด แต่ก็ดูเหมือนก็มีปริยัติ มีข้อความ มีอะไรมา มีพระสูตร หรืออะไรอย่างนี้

ท่านอาจารย์ :

แต่ทุกคำ คำนับกับพระพุทธพจน์!!!

อ.อรรณพ :

คือ อย่างในรายการวิทยุก็มี บางทีเขาก็เอาข้อความใน พระไตรปิฎกมาอ่าน

ท่านอาจารย์ :

แต่คำนับกับพระพุทธพจน์!!! ถ้าเป็นสำนักปฏิบัติ!!

อ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์ :

ด้านอย่างไรบ้างครับ?

คะ ธรรมะทั้งหลาย ไม่เว้นเลย ที่ไหน เมื่อไหร่ เป็นอนัตตา คำว่า "อนัตตา" หมายความว่าอะไร? แม้แต่คำเดียวก็ค้านแล้ว "อนัตตา" หมายความว่า ธรรมะเดียวนี้ "เห็น" ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใคร "ได้ยิน" มีปัจจัยเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้น ทุกอย่างเป็นอนัตตา เพราะเหตุว่า เกิดขึ้นมาเองก็ไม่ได้ เกิดแล้วไม่ให้อดับ ก็ไม่ได้ และธรรมะก็เกิดอยู่ตลอดเวลา เพราะมีปัจจัยที่จะปรากฏ ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่เคยขาดธรรมะเลย

เพราะฉะนั้น เมื่อพระผู้มีพระภาคฯ ตรัสแล้ว เปลี่ยนไม่ได้ ธรรมะทั้งหลาย ทั้งหมด!!! ไม่เว้นเลย เป็นอนัตตา!! อนัตตา คือ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา และไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของเรา เพราะฉะนั้น ค้านไหม? กับสำนักปฏิบัติ!!

อ.อรรณพ :

เขาก็บอกว่า เขาก็ยึดหลักอนัตตาเหมือนกัน แล้วเขาก็บอกว่า การที่ได้ไปสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ไม่อะไร แล้วก็เป็นการรวมกันของผู้ที่มาถือศีลด้วยกัน แล้วก็มาปฏิบัติกัน ก็จะเป็นเหตุปัจจัยให้ค่อย ๆ เข้าใจสภาพธรรมะ

ท่านอาจารย์ : ในครั้งพุทธกาล มีสำนักปฏิบัติไหม?
อ.อรรณพ : ในพระไตรปิฎกไม่มีครับ
ท่านอาจารย์ : แล้วทำไมมี?

อ.อรรณพ : อันนี้ ผมก็ขอพูดให้ชัดเจนว่า เขาบอกว่า สมัยก่อน เป็นผู้ที่มีปัญญามาก เพราะฉะนั้น ก็สามารถที่จะรู้ลักษณะสภาพธรรมะ ได้ในทุกที่ แต่ในยุคนี้มีปัญญาน้อย ก็ต้องอาศัยสัปปายะ อาศัยเหตุปัจจัย ที่จะค่อย ๆ น้อมไป ที่จะค่อย ๆ รู้ขึ้น รู้ขึ้น รู้ขึ้น เพราะฉะนั้น สำนักต่าง ๆ ก็จะเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น

ท่านอาจารย์ : ไม่ใช่อาศัย "คำ" ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ? ที่พูดมาทั้งหมด ไม่ได้พูดสักคำเดียวว่า "อาศัยคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ซึ่งตรัสไว้ดีแล้ว!!! ทุกเมื่อ พูดถึงเรื่องสิ่งที่มีจริง ไม่ได้บอกให้ใครไปที่ไหนเลย

...คนที่ได้มีโอกาสในครั้งนั้น ได้ไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รู้แจ้งอริยสัจธรรม เป็นพระโสดาบัน ไปไหน? ไปสำนักไหน? ถ้าจะกล่าวว่า เขาได้สะสมปัญญาามาก ที่เมื่อฟังพระพุทพจน์ที่พระองค์ตรัส แล้วเข้าใจได้ทันที ก็เราไม่เข้าใจไม่ใช่หรือ? เราเป็นผู้มีปัญญาน้อยกว่าบุคคลในครั้งนั้นไม่ใช่หรือ? แล้วเราไม่ศึกษาพระธรรมจนเหมือนเขา!! จนพอฟังแล้วก็สามารถเข้าใจได้ ว่า "เห็น" ขณะนี้ ไม่ใช่เรา เกิดขึ้นแล้วดับไป คนในครั้งนั้นเข้าใจได้ เพราะสะสมมานานมากกว่าจะค่อย ๆ รู้ "เห็น" ที่กำลังเห็น รู้ "ได้ยิน" ที่กำลังได้ยิน สภาพธรรมะที่ปรากฏ แล้วก็ดับไปอย่างรวดเร็ว...

...เพราะฉะนั้น คนในยุคนี้ ไม่ได้สะสมมาก่อน จากการที่ไม่เคยฟังพระธรรม แล้วก็เริ่มฟัง เริ่มเข้าใจขึ้น แต่ละชีวิต ก่อนที่จะได้รู้แจ้งอริยสัจธรรม หลากหลายมาก เป็นยาจกเห็นใจ ไร้ทรัพย์ เป็นเศรษฐี มั่งมี เป็นผู้ที่เป็นเสนาบดี เป็นพระราชา เป็นหญิง เป็นชาย หมดทุกอย่าง เป็นนก เป็นแมว เป็นหนู เป็นปู เป็นไก่ ได้หมดเลย แต่ว่ากว่าจะได้ฟังพระธรรม จนกระทั่งเข้าใจ เมื่อได้ฟังคำเมื่อไหร่ สามารถที่จะรู้ความจริงได้ เพราะเคยฟังมาแล้ว...

...อย่างเมื่อวานนี้ เราพูดถึงธรรมะ ถ้าฟังแล้ว เข้าใจแล้ว
วันนี้ก็จำได้เลย พอได้ยินก็รู้ว่าแต่ละคำ หมายความว่า
อะไร เพราะฉะนั้น อย่างอื่น อ่างไม่ได้เลย นอกจาก
ปริยัติ-พระพุทธรูป ธรรมะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัส
จากการที่ได้ทรงรู้แจ้งสภาพธรรมตามความเป็นจริง ไม่
ว่าจะอยู่ที่ไหน สงบสักเท่าไร ร่มรื่นสักเท่าไร แต่ไม่มี
คำจริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่นั่นก็ไร้ประโยชน์!!!...

...แต่ว่า ไม่ว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย จะกำลังหิว จะกำลังโกรธ
จะกำลังสุขสำราญ อยู่บนสวรรค์ชั้นฟ้าอย่างไรก็ตาม แต่
เมื่อได้ฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจแล้ว ก็
สามารถที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้!! แต่ไม่ต้องไปกังวล
จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้เมื่อไหร่ เพราะ "ไม่ใช่เรา" เริ่ม
เข้าใจความจริงว่า เป็นธรรมะทั้งหมดทุกอย่าง จนกว่าจะ
ทั่ว เดียวนี้เอง ก็เป็นธรรมะแต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง...

...เพราะฉะนั้น ไม่ใช่สถานที่ แต่ต้องเป็นพระพุทธรูปจน
คำที่ได้ตรัสไว้ดีแล้ว เท่านั้น!! ซึ่ง เดียวนี้ เราอยู่ที่ไหน?
อยู่เป็นหมู่ เป็นคณะ ฟังธรรมะ ไม่ใช่สำนักปฏิบัติ แต่เป็น
ที่ ที่จะได้ยิน ได้ฟังธรรมะ เพื่อที่จะเข้าใจธรรมะ

ถ้าเราไปอยู่ที่อื่น เจียบสงบดี นั่งนิ่งๆ ไม่เข้าใจคำที่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้เลย นั่นหรือสำนักอะไร? เพราะ
ไม่เข้าใจคำว่าปฏิบัติคืออะไร ถ้าจะเข้าใจว่า ปฏิ-ปัตติ,
"ปฏิบัติ" ไม่ใช่เรา เป็นธรรมะ แล้วอะไรปฏิบัติ? "ไม่ใช่
เรา" อีกเหมือนกัน ทุกอย่างเป็นสิ่งที่มีจริง จนกว่าจะรู้ทั่ว
ว่า ไม่ใช่เรา เมื่อนั้นจึงจะค่อย ๆ เห็นความเป็นพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่จำกัดเวลา สถานที่ ว่าต้องไปฟัง
ที่นั่น ที่นี้ ที่โน่น อยู่คนเดียวก็ฟังได้ เข้าใจได้ เพราะฉะนั้น
ไม่ใช่ข้อที่ควรเชื่อตาม ว่าต้องไปสู่ที่หนึ่งที่ใด แล้วจึง
จะปฏิบัติธรรมะ โดยที่ว่า ไม่ได้เข้าใจธรรมะอะไรเลย...

อ.อรณพ :

ท่านอาจารย์ครับ ที่ท่านอาจารย์กล่าวว่า คำไม่จริง
ทำลายคำจริง อย่างคำที่สอนกันว่า ต้องไปสำนักปฏิบัติ
ซึ่งก็ต้องทำลายคำจริงว่า การรู้ความจริง ได้ทุกที่ สติปัฏ
ฐานเป็นประโยชน์ในที่ทั้งปวง ท่านก็มีแสดงไว้เช่นนี้

ท่านอาจารย์ :

"ต้องไป" ถูกหรือผิด? เป็นอัตตา หรือเป็น อนัตตา? ตั้งแต่
เริ่ม ที่จะคิด!!!

อ.อรรถนพ :

ท่านอาจารย์ครับ อย่างคนที่เขาได้ยินได้ฟังมา หลากหลายแนวทาง เขาก็จะมีเหตุมีผล ที่ดูเหมือนจะ แนบเนียนว่า ทุกอย่างก็เป็นไปตามเหตุปัจจัย เขาก็มีเหตุ ปัจจัยของเขาที่จะค่อย ๆ เข้าใจขึ้น หรือเจริญธรรมะขึ้น ในรูปแบบของเขา ที่เป็นอย่างนี้ ที่แนบเนียนก็คือ เขาก็มี การแสดงธรรม แล้วก็มีข้อความพระไตรปิฎก คำใน พระไตรปิฎกมาด้วย อย่างที่เรียนท่านอาจารย์ไปแล้ว แล้วก็คิดว่า ขณะนี้อะไรกำลังมี ก็ค่อย ๆ รู้ไปตรงนั้น

ท่านอาจารย์ :

ก็ตรงนี้ไง ปรกติ ไม่เห็นต้องไปตรงไหน? เพราะฉะนั้น คำพูดค้านกันไม่ได้!! ถ้าบอกว่า "ต้องไป" ก็แสดงว่าตรงนี้ รู้ไม่ได้ ใช่ไหม? ชักชวนกันไปเพราะอะไร? เพราะคิดว่า เมื่อไปแล้วจะรู้ แล้วรู้อะไร? ถ้าทราบใดที่ไม่รู้สิ่งที่มีจริง ๆ ที่เกิดแล้วอย่างเดี๋ยวนี้ ก็ผิด!! ปัญญาไม่สามารถที่จะรู้สิ่ง ที่กำลังปรากฏขณะนี้นะหรือ? ปัญญาต้องสามารถที่จะรู้ได้ ทุกอย่าง จนกระทั่งสามารถที่จะประจักษ์แจ้งความจริง รู้ แจ่มอริยสัจธรรม ที่ไหนก็ได้!! ในครัวก็ได้!! ในครัวเป็น สำนักปฏิบัติหรือเปล่า?

([เล่มที่ ๕๔] พระสูตรตันตปิฎกขุททกนิกายเถรีคาถา เล่ม ๒ ภาค ๔ หน้าที่ ๑ อัญญตราเถรีคาถา)

อ.อรรถนพ :

ไม่ใช่ครับ

ท่านอาจารย์ :

กำลังล้างเท้า เป็นสำนักปฏิบัติหรือเปล่า?

([เล่มที่ ๔๑] พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท
เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๒ หน้า ๔๘๘ เรื่อง นางปฐาจารา)

อ.อรรณพ :

ไม่ใช่ครับ

ท่านอาจารย์ :

แล้วทำไมถึงจะมีคำ ที่ทำลายคำของพระพุทธเจ้า โดย
การที่พระองค์ตรัสว่า ทุกอย่างเป็นอนัตตา ไม่ใช่เรา มี
จริง ๆ ปัญญาสามารถที่จะอบรม จนกระทั่งประจักษ์แจ้ง
สิ่งที่กำลังปรากฏ เมื่อถึงเวลาที่ปัญญา อบรมแล้ว เจริญ
แล้ว ที่จะรู้ความจริงเมื่อไหร่ ก็รู้ความจริงเมื่อนั้น!!

...ท่านพระสารีบุตร ไม่เคยรู้มาก่อนเลย ว่าจะพบท่าน
พระอัสสชิ ได้ฟังธรรมะ แล้วก็รู้แจ้งธรรมะ ที่กำลังปรากฏ
ในขณะนั้นเอง!!! ไม่ใช่ต้องไปที่ไหนเลยทั้งสิ้น!! ท่าน
พระอัสสชิก็ไม่ได้บอกท่านพระสารีบุตรว่า ไปสำนัก
ปฏิบัติก่อน แล้วก็จะไปรู้แจ้งอริยสัจธรรมที่นั่น แต่ที่ไหน
ก็ได้!!! ที่ได้ยิน "คำ" ที่สามารถทำให้เข้าใจสิ่งที่มีจริง
ในขณะนั้นได้ เหมือนเดี๋ยวนี้เลย!!! ถ้าเป็นปัญญาที่

อบรมแล้ว ก็สามารรถที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรม เดียวนี้ ที่นี้
ได้ นี่จึงจะเป็นอนาคต ไม่ใช่อดีต!!

เพราะฉะนั้น ก็เริ่มเป็นอดีต ตั้งแต่เริ่มคิด ที่จะให้คนอื่น
ไปที่สำนักปฏิบัติ โดยที่ไม่รู้ว่า ปฏิบัติคืออะไร? ไม่ใช่เขา
เลย ไม่ใช่คนนั้น ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่อดีต ที่จะปฏิบัติ และ
ไปแล้ว ทำอะไร? ที่สำคัญที่สุด ไปแล้วทำอะไร?...

คุณพัฒน์นรี :

ท่านอาจารย์ขา หนูขอร่วมสนทนาคณะหนึ่ง คือ สำหรับผู้
ที่มาใหม่ เขาอาจจะคิดว่า ตอนนี้เรากำลังโจมตีสำนัก
ปฏิบัติ ซึ่งเกิดขึ้นทั่วประเทศไทยอยู่ค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เวลาที่พูดธรรมะ จะชัดเจนมาก ถ้าเราพูดทีละคำ
"โจมตี" คือ อะไร? ถ้าเราพูดสิ่งที่ถูกต้อง เป็นประโยชน์
หรือไม่เป็นประโยชน์? เราควรจะไม่พูด? ในเมื่อคนอื่น ไม่

สามารถที่จะรู้ว่า ความจริง คืออะไร พระพุทธพจน์แต่ละคำ คืออะไร? ธรรมะ คืออะไร? ปฏิบัติ คืออะไร?

เราไม่ใช่บอกว่า ผิด โดยที่ทำไมได้ชี้แจงว่า ผิดตรงไหน แต่ผิดตรงนั้น ผิดตรงนี้ เพื่ออะไร? เพื่อให้รู้ว่า ถูก คืออย่างไร? การที่สามารถที่จะทำให้คนอื่นเข้าใจถูกต้องได้ ผิดหรือ? และเป็นการโจมตีใคร? ไปโจมตีความเห็นผิดหรืออย่างไร? หรือไปโจมตีความเห็นถูก? หรือไปโจมตีอะไร? แต่ "คำที่จริง" ตรงกันข้ามกัน คำจริง เป็นอย่างหนึ่ง คำไม่จริง เป็นอีกอย่างหนึ่ง

...เพราะฉะนั้น ผู้ฟัง ไม่ใช่คิดว่า โจมตี เพราะเหตุว่า มีคำที่กล่าวถึงแต่ละคำ ให้เข้าใจถูกต้อง ชัดเจนขึ้น แล้วจะโจมตีอะไร? มิฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็โจมตีพวกเดียรฉาย สมัยโน้นมีครู อาจารย์ ที่มีชื่อเสียง ๖ ท่าน ล้วนแต่มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมะ ตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้น พระองค์โจมตีความเห็นอื่น ๆ ซึ่งเป็นความเห็นผิด ซึ่งพระองค์รู้แน่

ว่าความเห็นผิด ไม่ใช่ความเห็นถูก ตราบใดที่เขายังไม่ได้
ฟังความเห็นถูก คำจริง เมื่อนั้น เขาก็หลงผิด...

...เพราะฉะนั้น ประโยชน์อะไร? ที่ทรงบำเพ็ญพระบารมี
นานแสนนาน ก่อนที่จะได้รับคำพยากรณ์จากพระพุทธ
เจ้าทรงพระนามว่าที่ปึงกร ก็ทรงมีพระมหากรุณาที่รู้ว่า
ธรรมะนี้ ยาก ลึกซึ้ง แค่อสองคำนี้ คิดหรือเปล่า? ธรรมะ
ยาก!!! ลึกซึ้ง!!! แต่คนอื่นบอก ธรรมะง่าย ไม่ต้องเรียนก็
ได้ ไม่ต้องฟังพระพุทธพจน์ก็ได้ แล้วพระพุทธศาสนา คือ
อะไร? ศาสนา คือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้า
พระองค์ตรัสรู้ แล้วไม่แสดงธรรมะเลย สัตว์โลกจะเข้าใจ
ความจริงได้ไหม?...

...เพราะฉะนั้น คำจริง ทุกคำ เป็นการโจมตีหรือเปล่า?
หรือว่า เป็นการแสดงความถูกต้อง ให้คนที่สามารถ
พิจารณา ได้มีความเข้าใจที่ถูกต้องด้วย ประโยชน์อะไร
ล่ะคะ? จะต้องเสียเวลาพูดถึงสิ่งที่มีจริง ๆ ถ้าไม่ใช่เพื่อ
ประโยชน์ที่จะให้คนอื่นได้เข้าใจถูกต้อง ไม่ว่าใคร ไม่ว่า
จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือว่าพระสาวกทั้งหลาย
เพราะเห็นประโยชน์ของผู้ที่มีโอกาสจะรู้ความจริง จึงได้
กล่าว "คำจริง"...

...เพราะฉะนั้น เป็นการโจมตีหรือเปล่า? แต่ละคำ ต้องพิจารณา ไม่ใช่พูดตาม ๆ กัน หรือ คิดเอาเอง แต่ต้องรู้ว่า คิดอย่างไรว่าโจมตี? ในเมื่อแต่ละคำที่กล่าว เป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วทั้งนั้น ผู้ที่กล่าวตามที่พระผู้มีพระภาคตรัสแล้ว โจมตีใคร? แต่ถ้าเป็นคำไม่จริง โจมตีคำจริง!!!!...

อ.อรรณพ :

ผมขออนุญาตอัญเชิญข้อความในพระไตรปิฎก ที่แสดงเรื่องการว่าโจมตีไหม? ก็มีคำว่า ช่มชี่ อันนี้ท่านใช้คำว่า ช่มชี่อัญเดียรฉัตร ปริพาชก

ท่านอาจารย์ :

ได้ยินคำว่า ช่มชี่ พังธรรมดารู้สึกอย่างไร? (มีคนตอบว่า รุนแรง) เห็นไหม? พระพุทธเจ้าตรัสว่าอย่างนี้ เป็นคำของพระองค์

อ.อรรณพ :

ใช่ครับ ยิ่งกว่าใจมดี เป็นการชมเชยด้วยดี โดยชอบธรรม
อย่างไร? ซึ่งจะดีมาก เพราะว่า ท่านอนาถบิณฑิก
ศุภบดีท่านก็เป็นศุภศีล เป็นอุบาสก ไม่ใช่เพียงแค่
พระภิกษุ ซึ่งท่านก็ได้เข้าไปในอารามของอัญญเดียรเถียร
ปริพาชก แล้วก็มี การแสดงความเห็นกัน แล้วท่านก็ได้
กล่าว คือ พุทธรูป แต่ว่าจุดประสงค์คือจะพูดถึงว่า การ
ชมเชยด้วยดี ท่านก็ได้แสดงข้อความต่าง ๆ ซึ่งคัดค้านคำ
กล่าวของเดียรเถียร ในความเห็นผิดของเดียรเถียร เดียรเถียร
เขาก็กล่าวไปตามความเห็นผิดของเขาเยอะเยอะ เรื่อง
โลกเที่ยง โลกไม่เที่ยง อะไรทั้งหลาย

แล้วท่านก็กล่าวถึงสิ่งที่เป็นธรรมะ ซึ่งเดียรเถียรเหล่านั้นก็
บอกว่า ท่านก็ว่าของท่านถูก พวกเดียรเถียรก็ว่าของเขาถูก
และเขาก็ว่าท่านอนาถะก็ยึดความเห็นของตัวเอง
เหมือนกัน เพราะว่าท่านอนาถะบอกว่าพวกท่านกำลัง
ยึดถือความเห็นผิด ท่านก็บอกว่า ท่าน "เข้าใจด้วย
ปัญญาอันยิ่ง" ไม่ใช่ด้วยการยึดถืออย่างนั้น อัญญเดียรเถียร
เหล่านั้นก็อึ้งไป แล้วท่านก็มากราบพูลพระผู้มีพระภาค
เจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงแสดงว่า นี่เป็นการชมเชย
ด้วยดี โดยกาลอันสมควร โดยชอบธรรม...พระผู้มีพระ
ภาคเจ้าได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายหลังจากที่ท่านอนาถบิณฑ
กติกได้ไปแล้วว่า...ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุใดแลเป็นผู้มี

ธรรมะอันไม่หวั่นไหวในธรรมวินัยตลอดกาลนาน ภิกษุแม่
นั้น ฟังข่มขี้ฉ้อเถรเถียรถียร์ ปริพาชกเหล่านั้น ให้เป็นการข่มขี้
ด้วยดี โดยชอบธรรมอย่างนี้ เหมือนท่านอนาถปิณฑิก
ศฤหบดี ข่มขี้แล้ว ฉะนั้น

ครับท่านอาจารย์ คือ ไม่ได้เป็นการไปทำด้วยโทสะ หรือ
ต้องการมีความสำคัญตนอะไร ก็ต้องกราบเรียนท่าน
อาจารย์ว่า ทำไมพระองค์ท่านก็ทรงใช้ข้อความที่ดูว่า
ชัดเจน แล้วก็อาจจะคิดว่ารุนแรง "กล่าวข่มขี้ด้วยดี โดย
ชอบธรรม" ครับ

ท่านอาจารย์ :

โดยชอบธรรม คือ ด้วยความหวังดี ใช่ไหม? ให้เข้าใจ
ถูกต้อง เพราะฉะนั้น คำจริง ต้องข่มขี้ คำไม่จริง แน่นนอน
โดยคำนั้นเอง!!

..."อึดตา" กับ "อนัตตา" ใครจะบอกว่าต้องทำอย่างนี้ ไป
สำนักปฏิบัติ แล้วอนัตตาอยู่ที่ไหน? เดียวนี้ก็มีธรรมะ
แล้วธรรมะก็เป็นอนัตตา ทุกธรรมะ!!! ธรรมะทั้งหลาย

ทั้งหมด ทั้งปวง "เห็น" ขณะนี้ ก็เป็นธรรมดา แล้วเมื่อไหร่
จะเข้าใจ ว่า "เห็น" ไม่ใช่เรา ต้องฟังคำของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า อีกนานเท่าไร? ไม่ใช่แค่คำเดียว คำที่ได้ตรัสไว้
ดีแล้ว ๔๕ พรรษา คำใดที่จะทำให้ค่อย ๆ เข้าใจขึ้นในสิ่ง
ที่มี ซึ่งคนอื่นกล่าวถึงเรื่องนี้หรือเปล่า? ให้ความจริงของ
สิ่งที่กำลังมีจริง ๆ โดยการฟัง จนกว่าจะเข้าใจ...

...แล้วก็ไม่ใช่ว่าคิดเองด้วย และ ไม่ใช่คำของตนเองด้วย!!
แต่เป็นคำที่ ผู้ที่ได้ทรงตรัสรู้ คำว่าตรัสรู้หมายความว่า
อะไร? ไม่ใช่รู้อย่างธรรมดาที่เรารู้ แต่สามารถที่จะเป็น
"อภิสัมมย" ยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาเลยในสังสารวัฏ ที่
สามารถที่จะเข้าใจความจริงของสิ่งที่มีความจริง ๆ ที่กำลัง
ปรากฏ ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม...

...แล้วอย่างนี้ จะไม่ให้คนอื่นเข้าใจถูกต้องหรือ? ว่า
เดี๋ยวนี้ มีธรรมดา แต่เคยเข้าใจว่า "เป็นเรา" คือ "อัตตา" แต่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น "อนัตตา" เพราะฉะนั้น
กว่าจะคล้อยตาม มันคง ว่าเห็นเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่เรา ต้องฟัง
เรื่องอะไรคะ? เรื่องสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีความเกิดขึ้น เป็น
ธรรมดา สิ่งนั้นมีความดับ เป็นธรรมดา พิสูจน์ได้เลย!!!

เพราะฉะนั้น ในภาษาบาลีใช้คำว่า ชัณฺท หรือ ชันธ ซึ่งคนไทยก็พูดง่าย ๆ ว่า ชันธ, ชันธ ๕ ทำไมทรงจำแนกธรรมะ เป็นชันธ ๕ เพราะว่า บอกว่า "เห็น" ไม่ใช่เรา "ได้ยิน" ไม่ใช่เรา เกิดขึ้น ดับไป ไม่พอ เพราะอุปาทาน ความยึดมั่น ในสิ่งที่มี ในความเป็นตัวตน เหนียวแน่นมาก เพราะไม่ใช่เพียงจะยึดมั่นชาตินี้ชาติเดียว นานแสนนานมาแล้ว สภาพธรรมะก็เกิดดับ แต่เมื่อไม่มีการได้ฟังพระธรรม ใครจะมาบอก ว่าเห็นเดี๋ยวนี้ที่กำลังเห็น ต้องเกิด เพราะเหตุปัจจัย ไม่มีใครไปทำให้เห็นเกิดขึ้นได้เลย แล้วเห็นที่เกิดขึ้น ก็ต้องดับด้วย ไปยับยั้งไม่ให้เห็นดับก็ไม่ได้ ทรงแสดงความจริงของสิ่งที่กำลังมีในขณะนี้ โดยละเอียดยิ่ง โดยประการทั้งปวง ว่าขณะนั้น เป็นสภาพธรรมะอะไรบ้าง แล้วอย่างนี้ ไม่ฟังปริยัติ ไม่ฟังพระพุทฺธพจน์ ไม่ศึกษาคำของพระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า แล้วไปปฏิบัติอะไร? ใครปฏิบัติ? "ตัวเรา" ปฏิบัติ!! แล้วทุกคำ ต้องค้านกับคำที่ได้ตรัสแล้ว แม้แต่เพียงว่า ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา...

..."ชาวพุทฺธ" แค่นี้คำเดียว หมายความว่าถึงใคร? คนที่ไม่ฟังพระธรรมเลยหรือ? เป็นชาวพุทฺธได้ไหม? ชาวพุทฺธไหน? ที่ไม่รู้จักพระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า ไม่ฟังพระธรรม แล้ว

บอกว่าตัวเองเป็นชาวพุทธ พุทธได้อย่างไร? หรือว่า เขาว่า
ฉันเป็นชาวพุทธ ฉันก็เป็นชาวพุทธ โดยไม่รู้ว่าชาวพุทธ
คือใคร?...

...เพราะฉะนั้น ไม่รู้ทั้งหมด ไม่ใช่คำสอนของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า แต่ละคำ เป็นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า ซึ่งเป็นความจริง แม้ไม่เรียกว่าชาวพุทธ ไม่เรียก
นะคะ แต่มีความเคารพในคำจริง เวลาที่ได้ยินคำที่จริง รู้
ได้เลย ใครกล่าวคำนี้ เพราะฉะนั้น ผู้ที่กล่าวคำจริง ควร
เป็นผู้ที่ทุกคนเคารพไหม? ถ้ารู้สึกอย่างนี้ เป็นชาวพุทธ
หรือเปล่า? ต่อเมื่อได้รู้คำจริง เป็นคำที่พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเมื่อตรัสรู้แล้ว ทรงแสดงให้คนอื่นได้รู้ความจริงที่
พระองค์ได้ตรัสรู้ด้วย...

...เพราะฉะนั้น ทรงแสดงอะไร ก็แสดงเรื่องสิ่งที่มีจริง ซึ่ง
คนอื่นไม่เคยรู้มาก่อน ให้คนอื่นได้เริ่มเข้าใจถูกต้อง ในแต่
ละคำ ซึ่งเป็นคำที่กล่าวถึงสิ่งที่มีจริง และความจริงของ
สิ่งที่มีจริง ๆ ซึ่งเข้าใจได้

เพราะฉะนั้น การจะเริ่มฟังพระธรรม ต้องไปเตรียมตัว
ไหม? ไปนุ่งขาว ใส่ขาวมา แล้วมาฟังพระธรรม อย่างนั้น
หรือเปล่า? ไม่ใช่เลยทั้งสิ้น!! เพราะฉะนั้น ไปนุ่งขาว ใส่
ขาว กันทำไม? พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสให้ใครนุ่งขาว
ใส่ขาวหรือเปล่า?...

เพราะฉะนั้น เห็นได้เลย คำไม่จริงทั้งหมด ทำลายคำจริง
เพราะไม่มีเหตุผล!!!

ข้อความบางตอนจาก อาณัติสูตร

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุ ในอนาคต เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถ อันลึก เป็นโลกุตตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ จักไม่ปรารภนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ว่าควรศึกษา แต่ว่าเมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาษิตอยู่ จักปรารภนาฟังด้วยดี จักเงี้ยวโลดลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา.

[๖๗๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคตกล่าวแล้วอันลึก มีอรรถ อันลึก เป็นโลกุตตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม จักอันตรธานขึ้นนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้แหละ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ พวกเราจักฟังด้วยดี จักเงี้ยวโลดลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้นว่าควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ.

ข้อความบางตอนจากอรรถกถา อาณัติสูตร

บทว่า ตสฺมา ความว่า เพราะเหตุนี้ พระสูตรทั้งหลายที่เป็นตถาคตภาษิต เมื่อพวกเราไม่ศึกษา ย่อมอันตรธานไป.

[เล่มที่ ๒๖] พระสูตรตันตปิฎก สังยุตตนิกาย นิทานวรรค เล่ม ๒ หน้าที่ ๗๓๗

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณพรณิภา วิมุกตานนท์ คุณพัฒน์นรี เปรมะรัตน์
และ คุณสัมพันธ์- คุณนวรรตน์ พงษ์พรรณากุล
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของท่านครับ

